

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 137.415 van 22 november 2004
in de zaak A. 153.350/IX-4572.**

In zake : Guido VAN LANGENHOVE,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VAN EECKHOUDT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Schoonslaapsterstraat 29/1

tegen :

de Ziekenhuisvereniging van BRUSSEL en SCHAARBEEK -
het Universitair Verplegingscentrum Brugmann,
dat woonplaats kiest bij
advocaten P. THIEL en P. SLEGERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brand Whitlocklaan 30.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Guido VAN LANGENHOVE op
1 juli 2004 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
"de beslissing van de Raad van Beheer van het Universitair Verplegingscentrum
Brugmann van 23 april 2004 waarbij (hem) een disciplinaire sanctie wordt opgelegd
van een schorsing van 3 maanden met ingang van 1 juni 2004;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde
verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2004 waarbij de terecht-
zitting bepaald wordt op 8 november 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN EECKHOUDT, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. SLEGERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is vast benoemd personeelslid van de Ziekenhuisvereniging van Brussel en Schaarbeek - Universitair Verplegingscentrum Brugmann (hierna “Ziekenhuisvereniging U.V.C. Brugmann”), dit is een vereniging zoals bedoeld in hoofdstuk XII van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Hij oefent de functie van veiligheidsopzichter in dagdienst uit.

1.2. Op 13 januari 2004 stelt de hiërarchische overste van verzoeker lastens hem een signalementsfiche op waarin hij melding maakt van twee feiten die aan verzoeker worden verweten : eensdeels het feit dat hij op zondag 21 september 2003 niet heeft gereageerd op herhaald inbraakalarm in het gebouw F van de directie, doch zich slechts om 19.00u ter plaatse heeft begeven en dan heeft moeten vaststellen dat een patiënt van het ziekenhuis aldaar verschillende uren had doorgebracht; anderdeels het feit dat hij verschillende keren heeft geweigerd mee te werken en informatie te geven aan de postoverste van de firma Securis, die ook instaat voor de veiligheidsbewaking van het ziekenhuis. De hiërarchische overste van verzoeker stelt voor lastens hem een tuchtprocedure in te leiden.

1.3. Op 16 februari 2004 beslist de algemeen directeur van de Ziekenhuisvereniging U.V.C. Brugmann verzoeker op te roepen voor verhoor door de raad van beheer.

1.4. Op 12 maart 2004 besluit de raad van beheer dat lastens verzoeker een disciplinaire procedure moet worden gevoerd en dat hijzelf het dossier van verzoeker zal behandelen. Tevens wordt goedkeuring gehecht aan een oproepingsbrief waarin aan verzoeker wordt gemeld dat hij zal worden gehoord over het incident dat zich op 21 september 2003 heeft voorgedaan.

1.5. Op 23 april 2004 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn advocaat en door een vakbondsafgevaardigde, door de raad van beheer gehoord. De advocaat legt een nota ter zijner verdediging neer.

1.6. Tijdens dezelfde zitting neemt de raad van beheer het thans bestreden besluit om verzoeker bij tuchtmaatregel een schorsing van drie maanden op te leggen, dewelke ingaat op 1 juni 2004.

1.7. Die beslissing wordt met een brief van 3 mei 2004 aan verzoeker betekend.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de tweede voorwaarde aanvoert wat volgt :

“Door de bestreden beslissing onmiddellijk ten uitvoer te leggen leidt verzoeker niet alleen een materieel (financieel) nadeel, doch tevens morele, professionele, familiale en lichamelijke schade.

De schorsing van 3 maanden, met weddeverlies tot gevolg vermindert de levensstandaard van het gezin, bestaande uit drie personen: verzoeker, mevrouw Hilde De Vos en hun zoon, Tom Van Langenhove.

Het verlies van wedde (1.843,30 €) van verzoeker heeft immers tot gevolg dat het gezin gedurende drie maanden slechts één wedde, deze van mevrouw De Vos, heeft, die per maand 1.432,02 bedraagt.

Hiervan dienen volgende leningen te worden afbetaald: 500,94 per maand voor de hypothecaire lening, 385,90 € per maand voor een lening van de wagen, 842,07 € per trimester voor de aankoop van een huis, 446,63 € per maand voor een woning te Gooik.

Het gezin beschikt also gedurende de periode van schorsing over een maximaal bedrag van 545,18 €, zonder de trimestrieel af te betalen leningen in aanmerking te nemen om in een levensonderhoud te voorzien van drie personen.

Op grond van deze gegevens staat vast dat verzoeker een ernstig financieel nadeel lijdt dat tot gevolg zal hebben dat het gezin zeer zware problemen zal hebben om de leningen af te betalen, hetgeen een aanleiding is tot spanningen en zal leiden tot acties van de leningmaatschappij;

Daarenboven wordt de gezondheidstoestand van verzoeker, die juist omwille van de stresstoestanden op het werk ontstond, ernstig en bijkomend aangetast door onderhavige procedure. Deze lichamelijke nadelen zijn geenszins te herstellen door het vernietigingsarrest.

Daarnaast zal verzoeker ook een moreel en professioneel nadeel ondervinden nu zijn gezag wordt aangetast als opzichter. Zoals blijkt uit de feiten geniet verzoeker een groot aanzien bij de patiënten, de collega's en zijn werkomgeving, nu hij af en toe deze personen een opmerking dient te geven in het belang van de veiligheid van het ziekenhuis.

Door het uitvoeren van de tuchtmaatregel wordt verzoeker echter in een negatief daglicht gesteld en lijdt hij gezichtsverlies zodat hem bij het hervatten van het werk moeilijke werkomstandigheden te wachten staan nu de maatregel verband houdt met de beweerde onbekwaamheid om het beheer van de veiligheidsdienst te waarborgen.

Zijn gezag en onberispelijke reputatie na 26 jaren dienst zullen tegen die tijd ontegensprekelijk worden geschaad, temeer daar de werknemers van de privé-firma Securis alle tijd zullen hebben om de feiten subjectief in te kleuren en er de nodige ruchtbaarheid aan te geven binnen het ziekenhuis.

Reeds voor het ontvangen van de signalementsfiche signaleerde verzoeker echter dat hij het slachtoffer was van pesterijen, zoals blijkt uit de weergave van de feiten, zodat het ondermijnen van het gezag binnen de dienst opzichters een moreel nadeel uitmaakt dat niet op passende wijze kan worden hersteld door een vernietigingsarrest.

Het gaat dan ook niet op verzoeker de aangevochten beslissing te doen ondergaan in afwachting van het vernietigingsarrest.

Een schorsingsarrest is alleszins van aard om deze nadelen op efficiënte wijze te voorkomen, alleszins te beperken.

Ten slotte verliest verzoeker manifest de mogelijkheid om (in de tussenperiode) overgeplaatst te worden, hetgeen hij nog in 2002 vroeg.

De tuchtsanctie is namelijk een negatief beoordelingselement waar de instantie die het verzoek ontvangt ongetwijfeld rekening zal mee houden en dat de wil om verzoeker bij hen te werk te stellen zal verhinderen.

De in hoofde van verzoeker geleden schade zal door het enkele feit van een vernietigingsarrest nooit volledig kunnen worden hersteld.”

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop in haar nota met opmerkingen het volgende antwoordt :

“(…) Het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel steunt hoofdzakelijk op het verlies van de wedde. Desbetreffend kan eraan herinnerd worden dat overeenkomstig de vaststaande rechtsspraak van uw Raad, dit, in beginsel, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. Het financiële nadeel kan immers, buiten bijzondere omstandigheden, relatief eenvoudig hersteld worden.

Dit is het geval in huidig geval. De verzoekende partij verliest inderdaad de wedde, doch krijgt in de plaats een vergoeding die overeenstemde met het

bestaansminimum. Tevens kan eraan herinnerd worden dat het gezin van de verzoekende partij ook op de wedde van Mevrouw Hilde DEVOS kan rekenen. Het financieel nadeel zou dus wellicht overeenstemmen met enkele honderden euro.

Aangezien verzoeker eigenaar zou zijn van een drietal huizen (voetnoot: "Lees desbetreffend het verzoekschrift, p. 14") , is dit financieel nadeel waarschijnlijk noch ernstig, noch moeilijk te herstellen.

(...) Het moreel, professioneel, familiaal en lichamelijk nadeel steunt hoofdzakelijk op de stress geleden door het verlies van zijn wedde - waarvan reeds aangegeven is dat het niet moeilijk te herstellen is - en het feit dat de verzoekende partij afwezig zal zijn van zijn werk. Desbetreffend kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij reeds meerdere maanden afwezig was wegens ziekte. Het is niet aangegeven dat huidige afwezigheid, meer dan de vroegere, langere afwezigheden, het gezag van de verzoekende partij zou aantasten;"

2.3. Overwegende dat verzoeker vooreerst een financieel nadeel aanvoert, doordat de hem opgelegde schorsing van drie maanden met verlies van wedde de levensstandaard van zijn gezin drastisch vermindert en leidt tot moeilijkheden bij de afbetaling van aangegane leningen; dat daargelaten de omstandigheid dat hij niet beweert dat hij niet op financiële reserves of andere financiële middelen dan beroepsinkomsten kan terugvallen voor het nakomen van de financiële verbintenissen van zijn gezin, ter terechtzitting is vastgesteld dat de bestreden beslissing nog niet is uitgevoerd, zodat verzoeker ruimschoots de tijd heeft gehad om zich voor te bereiden op een korte periode van minder inkomsten en dat die minder inkomsten ook beperkter zijn dan verzoeker laat vermoeden aangezien hem door de verwerende partij een vervangingsinkomen zal worden toegekend; dat door het feit dat verzoeker slechts op 1 juli 2004 zijn verzoekschrift heeft ingediend terwijl hij reeds met een brief van 3 mei 2004 van de bestreden beslissing in kennis is gesteld, hij hiermee blijk heeft gegeven dat hijzelf de financiële weerslag van de bestreden beslissing niet als dermate ernstig heeft beschouwd dat hij of zijn gezin hierdoor in een precaire toestand zouden terechtkomen; dat verzoeker voorts niet afdoende aantoonde dat hij door de bestreden beslissing in een slechte gezondheidstoestand is terechtgekomen, dat immers blijkens de stukken die verzoeker heeft neergelegd hij reeds werkonbekwaam was in oktober 2003, bijgevolg geruime tijd alvorens de tuchtprocedure is opgestart; dat zijn vrees voor gezichtsverlies en verlies aan gezag een moreel nadeel is en dat een dergelijk nadeel in beginsel kan worden goedge maakt door de genoegdoening dewelke een arrest tot vernietiging van een tuchtmaatregel verschaft; dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat te dezen het door hem geleden morele nadeel dermate ernstig is dat een vernietigingsarrest er niet adequaat aan zou kunnen verhelpen; dat tenslotte de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen betrekking heeft op een onbekwaamheid van verzoeker om het beheer van de

veiligheidsdienst te waarborgen; dat immers de bestreden tuchtmaatregel aan verzoeker is opgelegd omdat hij op zondag 21 september 2003 heeft nagelaten te reageren op het alarm dat tussen 16.24 u en 19.00 u herhaaldelijk is afgegaan, waardoor hij op dat ogenblik in de uitoefening van zijn functie tuchtrechtelijk is te kort geschoten, zodat die beslissing als zodanig geen enkel waardeoordeel inhoudt over de bekwaamheid of onbekwaamheid van verzoeker om zijn functie uit te oefenen; dat ten slotte verzoekers vrees voor het verlies van een mogelijkheid om de overplaatsing te verkrijgen die hij in 2002 heeft aangevraagd vaag is; dat hij immers nalaat te verduidelijken voor welke dienst hij die overplaatsing heeft aangevraagd, welke zijn concrete kansen waren om die gevraagde overplaatsing te verkrijgen en in welke mate het mislopen van de gevraagde overplaatsing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou kunnen uitmaken;

2.4. Overwegende dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tweeëntwintig november 2000 en vier, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.